

ПУКОВНИК МИРЈАНА МИЛЕНКОВИЋ, НАЧЕЛНИК ОДСЕКА ЗА МЕЂУНАРОДНО-ВОЈНУ САРАДЊУ И ПРОТОКОЛ ГЕНЕРАЛШТАБА

Ове године 8. март обележен је широм света, негде букетима ружа, а понегде протестима, како би се указало да је жена и даље дискриминисана и заробљена стереотипима и очекивањима која треба да испуни и у породичном животу и у каријери.

Жене, које статистички гледано чешће долазе до факултетске дипломе, и у развијеним земљама се боре с неравноправном заступљеношћу на високим позицијама, нижим процентом запослености и мањим зарадама.

Колико снаге треба за рушење образаца чврсто укорених у друштву и како изгледа бити жена у послу који је традиционално био резервисан за мушкарце питали смо пуковника Мирјану Миленковић, начелника

РАВНОПРАВНИ ИГРАЧИ

цу Одсека за међународно-војну сарадњу и протокол Генералштаба, једну од три жене пуковника у Министарству одбране и Војсци Србије.

– Војни позив, ма где радили, није лак и захтева стручност, физичку спремност и потпуну посвећеност. Ако желите да напредујете, што је природно, онда то подразумева континуирана усавршавања, доказивања и одгроман труд – каже пуковник Миленковић, истичући да младима који се опредељују за униформу, мотив не треба да буде само изазов или тренд, већ пре свега треба да буду упознати са свим предностима али и одрицањима која овај позив носи.

У одбрани права жена увек сам била гласна, заступајући тезу да критеријуми за напредовања, усавршавања и постављења треба да буду једнаки за све, а да је на сваком појединцу одговорност како ће пружену прилику искоритити

За њу је, каже, војнички позив био некако природан след ствари, с обзиром на то да је дете војног лица. Свакодневно сусретање с униформом и војничким темама учинили су своје.

– За такву одлуку нисам имала одмах подршку јер су родитељи знали колико је то захтеван посао и каква све одрицања носи. Ипак, „истерала“ сам своје и током школовања, али и каријере, имала сам пуну подршку породице – прича пуковник Миленковић, напомињући да је у време кад се она одлучила за војнички позив жена у униформи била реткост.

Сећајући се студентских дана не може а да не помене полагање закле-

тве и тренутак када су у униформама прошетали градом. Зачуђени пролазници и туристи одмах су се фотографисали са њима, јер су први пут видели жене у униформи.

– На почетку каријере заиста је била реткост видети жену у униформи. Неки су упорно покушавали да нам покажу да нам ту, у војсци, није место, али смо ми биле још упорније да докажемо да можемо све исто као и наше колеге, а некада, у одређеним ситуацијама чак и боље – каже начелница Одсека за међународно-војну сарадњу и протокол, објашњавајући да је током каријере научила да је једнако важно са ким радите, као и шта и како радите.

Такође сматра да уколико се жене својим квалитетима, знањем и стручношћу наметну као равноправни „играчи“, онда није важно шта појединци мисле о родној равноправности.

Иако Министарство одбране и Војска Србије имају још две пуковнице у својим редовима, Мирјана Миленковић једина је завршила Генералштабно усавршавање у Школи националне одбране.

– Имала сам огромну трему јер сам прва жена која је упућена на овај високи ниво усавршавања и зато што су ту колеге с изграђеним каријерама, ставовима и дугогодишњим искуством. Осим тога, била сам свесна да ће то како се ја покажем на Генералштабном усавршавању бити на неки начин „зелена карта“ за будуће генерације жена официра – објашњава

пуковник Миленковић, наглашавајући да јој је било важно да знањем и понашањем докаже да уколико поседујете адекватне компетенције, полније и не сме бити препрека.

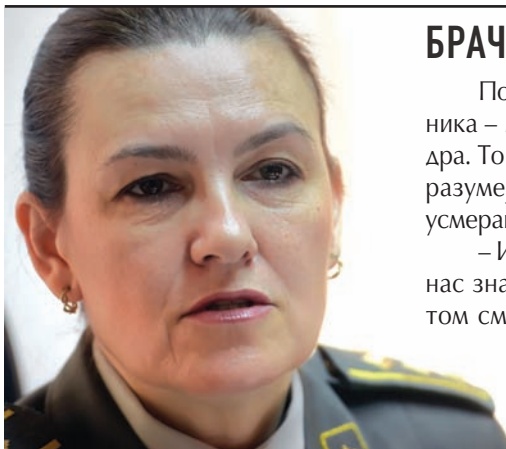
Тих годину дана својски се трудила да ни у чему не заостаје за колегама и да одговори строгим захтевима усавршавања, не очекујући ни у једном тренутку привилегије или другачији третман.

За себе каже да је попут свих осталих жена – на првом месту мајка и супруга, па све остало. Каријеру је градила озбиљним радом и у њу уложила године живота, сате и сате усавршавања. Ипак, сматра да због посла којим се бави није морала ничег да се одриче.

– Нисам жртвовала ништа јер нисам била нестрпљива и јасно сам поставила приоритете, што чиним и данас. Мој циљ или боље речено задатак према самој себи био је да увек будем боља у ономе што радим, да одлично

– Не могу рећи да ми је у каријери све ишло од руке и онда када сам то желела или очекивала. Наравно да је било и успона и падова. Да ли су разлози за то били полна дискриминација или лични ставови и перцепције, лош тренутак и сплет околности, не знам, али знам да нисам одустајала. Нисам се обесхрабривала. У одбрани права жена увек сам била гласна, заступајући тезу да критеријуми за напредовања, усавршавања и постављења треба да буду једнаки за све, а да је на сваком појединцу одговорност како ће пружену прилику искористити – каже пуковник Миленковић, која би опет, да за то има прилику, изабрала војнички животни позив.

Иако се времена и околности у којима живимо стално мењају, она истиче да се начин размишљања, однос према задацима и моралне вредности нису мењале, као ни посао војника, заснован на професионализму.

БРАЧНА ПОДРШКА

Породица Миленковић има два пуковника – Мирјану и њеног супруга Александра. То им је, каже, предност, јер се добро разумеју, неретко размењују мишљења и усмеравају једно друго.

– Имамо различите каријере, свако од нас зна шта жели и која је цена тога, и у том смислу постоји договор и подршка.

Међу нама нема ривалства, нити конкуренције – каже пуковник Мирјана Миленковић.

ПАСИОНИРАНИ СТУДЕНТ

Пуковник Мирјана Миленковић основне студије завршила је у Сарајеву, на Факултету политичких наука – смер Општенародна одбрана и друштвена самозаштита. Ту су, наиме, тек почели њени студентски дани. До сада је завршила специјалистичке студије на Дипломатској академији, мастер студије на Факултету политичких наука и Генералштабно усавршавање у Школи националне одбране. Тренутно је докторанд Факултета политичких наука у Београду.

знам посао и градим добре међуљудске односе, јер су они пола успеха. Породица, пре свега деца, увек су била на првом месту и ја сам за њих увек била ту. Када су одрасли и могли о себи да воде рачуна почела сам да се интензивније посвећујем каријери, односно усавршавању – каже мајка студентки Петра и Емилије.

Чврсто верује да су знање и стручност нешто што одређује наше место у систему, као и у друштву. Све остало, каже наша саговорница, краткотрајно је. Но, далеко је од истине да је то двоје сасвим довољно да све у животу иде глатко, посебно жени у мушкој средини.

Један од најперспективнијих старешина у нашој војсци девојкама које су се определиле да корачају њеним стопама саветује се увек труде да буду одличне у свом послу, да не заостају за колегама, али да се не такмиче са њима.

– Останите доследне себи, не тражите привилегије када вам то одговара и не позивајте се на равноправност само онда када је то у вашем интересу. Будите професионалци и зналци свог посла, али останите женствене, а пре свега позитивне, ведре и насмејане – поручује Миленковић, истичући да је радује што је број жена у униформи у сталном порасту. ■

Мирјана КРСТОВИЋ